

Arrest

nr. 308 276 van 13 juni 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A.-S. ROGGHE
Citadellestraat 167
7712 HERZEEUW (MOESKROEN)

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 april 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOERI loco advocaat A.-S. ROGGHE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 27 oktober 2020 en verzoekt op 3 november 2020, als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, om internationale bescherming. Op 30 augustus 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aangetekend naar verzoeker wordt verstuurd, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Afghaanse nationaliteit, bent u Pashai qua etnische achtergrond en hangt u de soennitische islam aan. U werd geboren in Aro, een dorp in de regio Uzbin (district Surobi, provincie

Kaboel). U woonde steeds op diezelfde plaats, samen met uw ouders, uw oudere broer (G. N.), uw jongere broer (I.) en uw zus (N.). U liep geen school in Afghanistan maar volgde wel religieuze lessen van sinds u 8 jaar oud was, dit in de moskee van uw dorp die dienst deed als madrassa.

Uw vader werkte aanvankelijk als koerier voor Pamilarana (Care International) in Maidanshahr en begon later een nieuwe job, ditmaal voor de Amerikanen in Kandahar. Daar deed hij dienst als bewaker bij de gate van een Amerikaanse basis. Ongeveer 6,5 à 7 jaar geleden geraakte uw vader vermist, zo'n twee dagen voor de Ramadan. Hij had uw moeder de dag voordien ingelicht dat hij verlof had en naar huis ging komen, maar hij kwam nooit thuis.

Uw oudere broer G. N. werkte op zijn beurt voor de Afghaanse commando forces. Hij was gestationeerd in Helmand, waar hij zowel vocht tijdens missies als administratief werk verrichte. Ongeveer 1 à 1,5 jaar na de verdwijning van uw vader kwam G. N. naar huis in het kader van zijn verlof. Gezien het openbaar vervoer hem toeliet slechts tot het naburige dorp Bamdari te reizen, en ook om te helpen dragen met de boodschappen die uw broer meehad, spraken jullie in dat dorp met hem af. Samen onderweg naar huis kwam uw broer mededorpeling en talibanlid M. tegen aan de moskee. Deze laatste zei tegen uw broer dat hij veel "kansen" kreeg, dat men twijfels over hem had en dat hij moest meegaan naar de heuveltop om dit allemaal uit te klaren. M. was tevens vergezeld van A. H. alsook 5 andere mannen. Vervolgens greep uw moeder G. N. vast en smeekte zij om hem niet mee te nemen, waarop Mumin ermee dreigde om zowel haar als uw broer te vermoorden. Uiteindelijk ging uw broer alleen mee naar de heuveltop en werd hij daar op brutale wijze omgebracht. Na een discussie met de dorpsouderen werd uiteindelijk toegestaan dat zij 's anderendaags G. N.'s lijk mochten ophalen. Na deze gebeurtenis ging u gedurende enkele maanden niet meer naar de madrassa.

Op een ochtend werd u echter aan uw huis benaderd door de mawlawi, die u opdroeg om diezelfde namiddag terug naar de madrassa te gaan, zo niet, dan ging u gestraft worden. U begon dan ook terug met uw religieuze lessen daar. Al lange tijd sprak de mawlawi in de madrassa over de jihad. Ook toen u de Koran had uitgelezen, ongeveer één jaar na de dood van uw broer, werd er hier opnieuw naar verwezen en hoorde u dat deze verplicht was, zonder dat er toestemming nodig was van ouders of dorpsoudsten. Drie maanden later kregen u en vier van uw medestudenten te horen dat jullie naar een andere madrassa zouden worden overgebracht, waar jullie jihadtraining gingen krijgen. Drie van hen gingen toen mee, maar u niet. U antwoorde dat u met uw moeder moest overleggen over deze zaken. Zo'n 25 à 26 dagen later kreeg uw moeder thuis bezoek van M., die bij haar aandrang om u mee te geven. Uw moeder weigerde echter stellig. Toen u die dag thuiskwam, vertelde uw moeder dat deze rekruteringspoging een excuus was om u te kunnen vermoorden of inzetten bij een zelfmoordaanslag. Na 5 dagen kreeg uw moeder nogmaals bezoek van M., die zei dat dit de laatste waarschuwing was en dat andere jongens reeds aangesloten waren. Hij overhandigde haar toen ook een brief waarin stond dat, indien u niet gehoorzaamde, u hetzelfde lot zou ondergaan als uw vader en uw broer.

's Anderendaags, ongeveer 1 à 1,5 maand na het Suikerfeest, vertrok u met uw moeder naar Surobi na een tussenstop bij uw achternicht in M. K. K. Jullie verbleven gedurende drie dagen in Naghlu (district Surobi) bij uw maternale tante. Daarna reisde u samen met uw neef over land naar Iran; deze mogelijkheid diende zich aan omdat uw neef van plan was daar te gaan werken in de bouw. Na enkele dagen liet uw moeder u weten dat zij bezoek had gekregen van vrienden van M., die vroegen waar u was en erop wezen dat u niet gehoorzaamd had en moest worden overgedragen. U verbleef uiteindelijk 3 maanden in Iran in de stad Sheraz en u werd er tevens gearresteerd. Toen u uw moeder inlichtte over het feit dat er ginds veel arrestaties gebeurden en er velen werden teruggestuurd naar Afghanistan, regelde zij via uw neef een reis om u naar Turkije te sturen, hetgeen geschiedde. Van daaruit reisde u over land verder naar Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië, Italië, Frankrijk en uiteindelijk België. U was in totaal 13 maanden onderweg van Iran naar België.

Op 3 november 2020 wendde u zich tot de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en diende u er een verzoek om internationale bescherming in. In het geval van een terugkeer naar Afghanistan vreest u te worden gedood door de taliban.

Ongeveer één maand na de overname van Afghanistan werden uw moeder, alsook de man van uw maternale tante benaderd door de taliban, die te kennen gaf dat u ergens werd ondergebracht, dat dit gevolgen voor hen ging hebben en dat u niet kon weglopen. Zij zeiden tevens dat het leven van uw jongere broer ook in gevaar kon zijn.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming diende u de volgende documenten in: uw vaders taskara (kopie), certificaten van zijn werk (kopieën), certificaten van uw broer G. N.'s werk (kopieën), G. N.'s legerbadge (kopie) en zijn bankkaart (kopie).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U bent een etnische Pashai en spreekt zowel het Pashai als het Pasjtoe. Bij de DVZ gaf u aan het Pasjtoe voldoende machtig te zijn om in deze taal uw vluchtmotieven te verwoorden en hierover vragen te beantwoorden, hetgeen ook genoegzaam blijkt uit de verklaringen die u daar aflegde (zie "verklaring betreffende procedure", verklaring DVZ en CGVS-vragenlijst in administratief dossier). U formuleerde hier geen opmerkingen over ten aanzien van het CGVS (CGVS p.4). Verder ging u er bij aanvang mee akkoord om uw persoonlijk onderhoud in het Pasjtoe te laten verlopen, en beaamde u op het einde de tolk in het Pasjtoe steeds goed te hebben begrepen (CGVS p.2-3; p.29). U verklaarde tevens dat eventuele onduidelijkheden steeds uitgeklaard werden met de tolk (die ook het Pashai machtig is) (CGVS p.29). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt overigens dat u de vragen goed begreep en dat u perfect in staat bleek om in het Pasjtoe volwaardige en gedetailleerde verklaringen af te leggen over uw problemen, iets wat ook beaamd werd door uw advocaat ("il a parlé de manière claire, nette et détaillée" ; CGVS p.29). Op de kopie van uw notities werden er geen opmerkingen geformuleerd, waaruit volgt dat u akkoord gaat met de inhoud ervan.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Verder moet worden vastgesteld dat er op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Om te beginnen dienen er bedenkingen te worden geuit bij uw loopbaan aan de madrassa in uw dorp. Zo is het onder meer opmerkelijk dat u daarnaartoe gestuurd werd door uw vader en uw oudere broer G. N., en nadien door uw moeder (CGVS p.6). U verklaarde namelijk dat deze religieuze school gerund werd door ene M. M. D., een leider en rechter van de taliban (CGVS p.7-8). Dat uw vader en broer, die toen beiden voor de (voormalige) overheid zouden hebben gewerkt, er bewust voor kozen om u dagelijks te laten onderwijzen door voorgaande persoon, lijkt bijgevolg weinig aannemelijk gelet op de mogelijke risico's voor jullie gezin, de ideologische verschillen nog buiten beschouwing gelaten. Op eenzelfde manier komt het vreemd over dat uw moeder aanvankelijk niet wilde dat G. N. zich bij het leger voegde "omdat hij problemen kon hebben met de taliban" (CGVS p.15) maar dat zij u na de dood van uw broer wel naar een door de taliban gecontroleerde madrassa stuurde en bleef sturen (CGVS p.6). Zij geloofde nochtans niet in de jihad en vond dat de taliban alleen maar slechte dingen doet, zo verklaarde u (CGVS p.23-24). Het argument dat zij u zo lang als u kon naar de madrassa liet gaan zodoende een oplossing te vinden na de eerste poging tot rekrutering, kan hierbij weinig overtuigen, aangezien jullie even goed op dat moment al hadden kunnen vertrekken naar uw tante in Naghlu in plaats van de situatie lange tijd te laten aanslepen. Aangaande uw studies aan de madrassa is het ook nog opmerkelijk dat u enerzijds stelde van uw 8ste tot uw 15de daarnaartoe te zijn gegaan en de Koran helemaal te hebben afgerond, maar u anderzijds geen blijk gaf van een doorgedreven Koran-kennis tijdens het persoonlijk onderhoud. Gepeild naar welke specifieke ayat (verzen) er u zijn bijgebleven van uw favoriete soera (hoofdstuk), ontweek u de vraag door te stellen dat u er "tot vier" kent en gevraagd naar de daaropvolgende soera, moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS p.8-9). Nochtans kan worden verwacht dat dergelijke informatie u onmiddellijk te binnen schiet. Ook over uw medestudenten van de madrassa bleken uw verklaringen weinig doorleefd. Hoewel u aangaf dat er drie jongens uit uw groepje (van vijf) op een bepaald moment meegingen met de taliban, moest u desgevraagd nadenken alvorens hun namen te benoemen en kon u geen duiding geven over de locatie waar zij naartoe gingen (CGVS p.25-26). Al even opmerkelijk is dat u nooit zou hebben rondgevraagd wat er met hen gebeurd was (CGVS p.25).

Gelet op al het voorgaande maakt u onvoldoende aannemelijk dat u gedurende acht jaar naar de madrassa gegaan. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw beweerde rekruteringspogingen (vanuit de madrassa) al serieus onder druk te staan. Wat dat relaas betreft, dient bovendien te worden gewezen op tal van onlogische elementen doorheen uw verklaringen:

U stelde aanvankelijk dat u en de andere jongens zaken aangeleerd kregen over de jihad toen jullie 11 of 12 jaar oud waren, en dat jullie ongeveer drie maanden later de boodschap kregen dat jullie gingen worden

overgebracht naar een andere plaats (CGVS p.21). Rekening houdend met uw latere verklaringen over het bezoek van M. aan uw huis (25 of 26 dagen daarna), zijn brief (nog eens 5 dagen daarna) en uw vertrek vanuit het huis van uw tante (4 dagen daarop volgend) (CGVS p.24, p.26), zou dit betekenen dat u tussen de 11 en 13 jaar oud was toen u Afghanistan verliet. Deze gang van zaken komt echter niet overeen met uw eerdere verklaring als zou u tot uw 15de school hebben gelopen op de madrassa (CGVS p.7) en evenmin met wat u liet optekenen bij de DVZ ("toen ik 15 jaar oud werd, vertelde de leerkracht van de madrassa me dat ik moest deelnemen aan de jihad omdat ik oud genoeg was"; zie CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Uw verklaringen zijn aldus niet eensluidend en op de koop toe creëert u een aanzienlijk hiaat van minstens twee jaar binnen uw levensloop voor uw vertrek uit Afghanistan. Dit terzijde kan worden afgevraagd waarom men precies u eruit pikte om "overgebracht te worden naar een andere plaats en training te krijgen over de jihad". De uitleg die de mawlawi daarvoor gebruikte, namelijk dat uw vader was verdwenen en uw broer werd vermoord door hun "ongelovige jobs" (CGVS p.21), lijkt behoorlijk twijfelachtig want het waren net deze eerdere werkzaamheden waardoor de taliban geen garanties kon hebben dat u achter hun idealen stond of voldoende te vertrouwen was om binnen hun rangen te strijden, wel integendeel. De uitleg die uw moeder hiervoor bood, zijnde dat de mawlawi's uitspraak slechts een voorwendsel was om u mee te nemen en u vervolgens te doden, dit om te verhinderen dat u uw broers dood zou wreken (CGVS p.22), biedt evenmin soelaas aangezien in dat geval kan worden verwacht dat de taliban u al lang zou hebben gedood. U beschreef immers M., de talib die naar uw huis kwam om u te proberen te ronselen, als een beruchte persoon die al veel mensen had vermoord en zelfs een hele checkpoint had overmeesterd (CGVS p.22).

Ook over de manier waarop de taliban te werk ging om u te rekruteren, rijzen de nodige twijfels. Zo lijkt het al merkwaardig dat er op een gegeven moment drie jongens van uw groepje (van vijf) effectief naar een andere locatie gingen voor jihad-training, terwijl deze overplaatsing voor u toen uitbleef (CGVS p.21). De mawlawi zou immers hebben verkondigd dat zij geen toestemming nodig hadden van jullie ouders of van de (dorps-)ouderen om mee te doen met de jihad, zo verklaarde u in uw relaas (CGVS p.21). Reeds kort hierna begon u echter zichzelf tegen te spreken: zo zou u geantwoord hebben tegen de mawlawi dat u eerst met uw moeder moest spreken over deze zaken, waarop hij zei dat hij uw moeder ging raadplegen of iemand anders naar haar zou sturen daarvoor (CGVS p.21-22). Hieruit volgt dat de taliban dan toch geïnteresseerd was in de toestemming van uw moeder, hetgeen op zich ook al een bedenkelijk gegeven is. Wilden zij u werkelijk rekruteren, dan hadden zij u al van in het begin kunnen meenemen vanuit de madrassa samen met de andere jongens. Dat de taliban u daarentegen dagelijks naar huis liet gaan – u stelde dat u nadien "heen en weer ging" naar de madrassa (CGVS p.22) – en er pas 25 of 26 dagen later voor het eerst iemand naar uw huis kwam om de zegen van uw moeder te vragen (CGVS p.24), is niet geloofwaardig. Immers gaven zij u op deze manier vrij spel om te vluchten uit het dorp, wat toch niet hun bedoeling geweest kan zijn. Met dit in het achterhoofd houdt het dan ook bijzonder weinig steek dat M., de talib die na 25 of 26 dagen bij uw moeder over de vloer kwam, aan haar de boodschap gaf "dat ze er niet voor moest zorgen dat ze u zouden meenemen" en "dat het bevelen waren van hun leider zonder plaats voor familierelaties" (CGVS p.22, p.24). Niet alleen moet al snel duidelijk geweest zijn voor M. en de andere talibs dat u zich niet uit eigen initiatief ging aansluiten; ook hadden zij u al in deze hele voorbije tijdspanne kunnen onderscheppen en meenemen, hetzij vanuit uw huis, hetzij vanuit de madrassa die u nog dagelijks bezocht. Per slot van rekening had de groepering uw hele dorp onder hun controle en waren zij overal in uw dorp aanwezig (CGVS p.5, p.25).

Dat M. vijf dagen na zijn eerdere bezoek een brief kwam brengen, maakt de zaken er niet aannemelijker op (CGVS p.24-25). Gevraagd naar de inhoud van deze brief citeerde u dat, indien u niet aan de groepering gehoorzaamde, zij met u hetzelfde zouden doen als met uw vader en uw broer (CGVS p.25). Echter moet opnieuw worden opgemerkt dat de taliban u op dat ogenblik al lang had kunnen vatten, hetzij om u te rekruteren, hetzij om u uit te schakelen, temeer daar u diezelfde ochtend nog naar de madrassa was gegaan (CGVS p.24). Er kan dan ook niet worden ingezien waarom zij u plotseling zouden belagen door middel van een brief. Ook het gegeven dat u op het moment dat deze brief werd afgeleverd niet thuis was – u was aan het spelen op een nabijgelegen vlakte – doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen (CGVS p.24). Dat u zich buitenshuis begaf en dat uw moeder dit überhaupt toeliet, valt weinig te vatten in de context die u beschreef en doet vermoeden dat u niet de problemen kende die u liet uitschijnen. Datzelfde vermoeden rijst ook uit uw verklaring dat uw moeder, broer en zus thans nog steeds in Naghlu verblijven (CGVS p.9). Jullie plotse verdwijning uit uw dorp lijkt bovendien geen grootschalige gevolgen te hebben gehad voor uw gezinsleden: zo zouden M.'s vrienden naar u zijn komen vragen kort na uw reis naar Iran, hetzelfde deden M. en (m.) M. D. na de machtsovername, volgens u in combinatie met een loos dreigement (CGVS p.22-23). Van enige fysieke confrontatie blijkt er echter geen sprake te zijn.

Bijkomstig dient nog te worden verwezen naar de landeninformatie (in het bijzonder het rapport **EASO Recruitment by armed groups** beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/>

[Afghanistan recruitment.pdf](#) en de **EUAA Country Guidance** van april 2022, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) waaruit blijkt dat de taliban zelden

gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Hierboven is immers duidelijk gebleken dat u uw profiel van madrassastudent onvoldoende aantoonde, en u legde voorts geen plausibele noch consistente verklaringen af over uw persoonlijke aanvaringen met de taliban (zie supra).

Gezien bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw persoonlijke problemen met de taliban.

Aangaande de werkzaamheden van uw vader stelt het CGVS eveneens enkele merkwaardigheden vast doorheen uw verklaringen. Over zijn eerste job bij Care International (Pamilarana) stelde u eerst dat hij als bewaker werkte; hierop doorgevraagd beweerde u dan weer dat uw vader rondreed met als doel schoolgerei te gaan uitdelen in scholen en leek er van enige bewakingsactiviteiten geen sprake meer te zijn (CGVS p.10). Nochtans lijkt het niet onredelijk te verwachten dat u eenduidiger bent over dergelijke basale zaken, zeker aangezien uw vader vroeger met u sprak over zijn werk en u ook dingen daarover hoorde van uw moeder (CGVS p.10). Daarnaast moet worden gewezen op een van de certificaten die u indiende, volgens hetwelk uw vader van 1997 t.e.m. 2007 bij Care International actief was (zie documentenmap). Hoewel uit de landeninformatie, die werd toegevoegd aan uw dossier, blijkt dat de organisatie de helft van deze periode vanuit Pakistan opereerde, verklaarde u enkel dat uw vader in Maidanshahr werkte toen het CGVS vroeg naar de locatie van zijn werk (CGVS p.10). Indien uw vader werkelijk de helft van deze carrière doorbracht in Pakistan, had u dat logischerwijze wel vermeld; overigens valt het niet aan te nemen dat uw vader tijdens het eerste talibanbewind schoolgerei zou hebben rondgebracht in Afghanistan onder het mom van een westers-internationale organisatie. Ook betreffende uw vaders volgende job roepen uw verklaringen vraagtekens op. In het bijzonder stelde u dat hij dienst deed in Kandahar doch u kon niet zeggen waar binnen Kandahar dat was (CGVS p.11), dit in weerwil van het feit dat uw certificaten hieromtrent herhaaldelijk spreken over Shurandam. Dat u verscheidene documenten neerlegt zonder deze blijkbaar te hebben doorgenomen, komt weinig overtuigend over. In dit verband moet ook worden gewezen op uw vage beschrijvingen over eventuele acties die werden genomen na uw vaders verdwijning. Gevraagd of jullie naderhand contact hadden met zijn werkgever, ontweek u de vraag door te stellen dat uw broer degene was die zich met deze zaken bezighield, zonder aan het CGVS enige info te verschaffen over eventuele pogingen hieromtrent (CGVS p.12-13). Wel zou uw broer vrienden van uw vader hebben gecontacteerd, doch gevraagd naar deze vrienden kon u slechts een van hen benoemen en stelde u letterlijk geen enkele informatie te hebben over deze ene persoon (CGVS p.12-13). Nochtans kan worden verwacht dat uw broer deze zaken met u besproken heeft en dat u na uw broers dood de zoektocht naar uw vader enigszins verderzette, temeer daar u eveneens verklaarde als gezinshoofd te hebben gefungeerd voor uw vertrek (CGVS p.22). Bijkomend moet worden opgemerkt dat, hoewel u aanvankelijk aangaf nog steeds te hopen dat uw vader op een dag terugkomt (CGVS p.12-13), u nadien bij bevraging van uw (ongeloofwaardig bevonden) rekruteringsrelaas wees op de volgende uitspraak van de taliban: "als jij niet gehoorzaamt en niet bij ons gaat dan zullen we hetzelfde doen als met je vader en je broer" (CGVS p.25). Bijgevolg is het eigenaardig dat u blijft spreken over de "verdwijning" van uw vader, dit terwijl de taliban het lot van uw vader en uw broer – die op zijn beurt wel gedood zou zijn – over dezelfde kam zou scheren. Al het voorgaande maakt dat uw verklaringen over uw vaders werkzaamheden en zijn verdwijning op losse schroeven komen te staan.

Tot slot dient ook te worden gewezen op uw gebrekkige beschrijvingen van uw broer G. N.'s job, waardoor ook zijn werkzaamheden moeten worden betwijfeld alsook de omstandigheden van zijn vermeende dood. Zo verklaarde u dat G. N. eerst bij het leger dienst deed om vervolgens te gaan werken bij de commando forces doch gevraagd of deze eenheden bij het leger of de politie hoorden, kon u hierop geen antwoord geven (CGVS p.14). Ook verklaarde u aanvankelijk dat u denkt dat uw broer bareedmal (= sergeant) oftewel bareedman (= luitenant) was – wat toch twee behoorlijk te onderscheiden rangen zijn – op een ander moment beweerde u dan weer dat u de rang van uw broer niet kent (CGVS p.16). Nochtans vermeldt de door u ingediende legerbadge de rang van sergeant, opnieuw een element waaruit blijkt dat u aan het CGVS documenten voorlegt zonder deze te hebben bekeken. Voorts slaagde u er evenmin in om over zijn werk consistent te blijven. In het bijzonder beweerde u eerst dat G. N. werkte voor het leger waarna hij omwille van zijn kwaliteiten een test deed om bij de commando forces te gaan (CGVS p.14). Later kwam u hier echter op terug en stelde u frappant genoeg dat hij eerst een basisopleiding bij het leger deed en daarna, zonder te hebben gewerkt voor het leger, slaagde voor een test bij de commando forces en daar aan de slag ging (CGVS p.15).

Bij dit alles moet worden benadrukt dat, zelfs al zou u aannemelijk maken dat uw vader en uw oudere broer in het verleden de jobs verrichtten die u verklaarde, quod non, hun vermeende werkzaamheden in se geen

aanleiding kunnen bieden voor de toekenning van internationale bescherming in uw hoofde. Vermits uw vader zeven jaar geleden zou zijn verdwenen, uw broer één of anderhalf jaar daarna zou zijn gedood en u hierop volgend ettelijke jaren in een door de Taliban gecontroleerd dorp bleef wonen zonder in deze periode geloofwaardige persoonlijke problemen te hebben gekend, is er bijgevolg geen sprake van een gegronde noch actuele vrees wat uw persoon betreft (CGVS p.12, p.16).

De som van bovenstaande opmerkingen maakt dat de status van vluchteling u niet kan worden toegekend.

De door u ingediende documenten werpen geen ander licht op voorgaande appreciatie. Op de gekopieerde taskara, waarover u verklaart dat deze aan uw vader toebehoorde, staat vermeld dat de persoon in kwestie "39 jaar oud was in het jaar 1353" (Gregoriaanse kalender: 1974-1975) ondanks het feit dat u aangaf dat uw vader momenteel ca. 45 jaar zou zijn (zie verklaring DVZ vraag 15). Het vermoeden rijst dan ook dat dit geen authentiek document betreft, waardoor deze (kopie van een) taskara niet kan worden weerhouden. Daarnaast kunnen de arbeidscertificaten, de badge en de bankkaart op zich evenmin staven dat uw vader en broer daadwerkelijk deze activiteiten uitvoerden. Niet alleen betreffen dit stuk voor stuk kopieën waarvan de herkomst niet kan worden geverifieerd, ook blijkt uit objectieve informatie die aan het dossier werd toegevoegd, met name de "COI Focus, Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021, dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht. Bovendien toont u geenszins aan dat de namen die op deze documenten prijken daadwerkelijk verwijzen naar uw vader en uw broer aangezien u geen betrouwbare identiteitsdocumenten van hen indient. Bijgevolg kunnen deze documenten geen tegengewicht vormen voor uw gebrekkige verklaringen over hun vermeende werkzaamheden.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de

intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in het district Surobi (provincie Kaboel). Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire

situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de "algemene motiveringsplicht", van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht.

2.1.2. Verzoeker vraagt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om hem de vluchtelingenstatus of minstens de subsidiaire beschermingsstatus te kennen, dan wel om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.2. Stukken

2.2.1. Ter staving van zijn betoog voegt verzoeker volgende stukken bij het voorliggende verzoekschrift:

- Nansen verslag over de beschermingsnood van Afghaanse mannen in het kader van een volgend verzoek (stuk 3);
- Nansen verslag 2-22 over het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afghaanse dossiers (stuk 4).

2.2.2. Op 3 mei 2024 legt verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota neer, met daarbij gevoegd volgende stukken:

“Deel A: originele stukken :

1. *"Certificaat van uitmuntendheid" afgegeven door KBSS JV in december 2023 voor de vader van Verzoeker ;*
2. *"Certificaat van waardering" voor de vader van Verzoeker afgegeven op 15.11.2013*
3. *Certificaat afgegeven door Care International in Afghanistan voor tien jaar dienst op 04.05.2007*
4. *Door Care International aan de vader afgegeven certificaat van vijf jaar dienstverlening*
5. *Certificaat van waardering voor de vader van Verzoeker*
6. *Bewijs van deelname aan de militaire school voor de broer van Verzoeker*
7. *Getuigschrift van militaire dienst voor de broer van Verzoeker*
8. *Bankpas voor de broer van Verzoeker*
9. *Militaire kaart van het Afghaanse nationale leger voor de broer van de Verzoeker*
10. *Brief van de Taliban*
11. *7 foto's van Verzoeker met zijn vader en broer en foto's van de broer in het Afghaanse Nationale Leger*
12. *Envelope van Kabul Aryana Speedy Post i*
13. *Envelope van DHL*

Deel B: stukken in verband met de verwestering van Verzoeker:

1. *Certificaat van mevrouw J. M., de verloofde van Verzoeker, en haar verblijfsvergunning in België ;*
2. *Attest van de heer V. en mevrouw L., het gastgezin van verzoeker in het weekend en tijdens vakanties, en een foto van het gezin met verzoeker;*
3. *Attest van de heer L. en kopie van de identiteitskaart met betrekking tot de diensten die Verzoeker in zijn restaurant heeft verleend;*
4. *Getuigschrift van mevrouw A. D. en kopie van haar identiteitskaart met betrekking tot het peterschapsproject;*
5. *Artikel betreffende de reportage van No Télé over het peterschapsproject;*
6. *Getuigschrift van G. C., voormalig mentor van Verzoeker, en kopie van zijn identiteitskaart;*
7. *Rapport over het schooljaar 2020-2021;*
8. *Kopie van de arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd en bijlagen;"*

2.2.3. Op 7 mei 2024 maakt de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota over waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 4 november 2022;
- EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, januari 2023;
- EUAA, “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;
- EASO, “Afghanistan Country Focus”, januari 2022;
- EUAA, “Afghanistan Country Focus”, december 2023;
- EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
- EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022;
- UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023.
- COI Focus Afghanistan, “Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban”, 14 december 2023.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1,

van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift – onder meer – aan dat zijn profiel als terugkeerder vanuit het Westen onvoldoende *in concreto* is onderzocht, dat hij als jongeman die in Europa leeft een risicoprofiel vertoont, dat er een reëel risico bestaat op mensenrechtenschendingen door de taliban tegen ‘verwesterde’ Afghanen die reeds bepaalde tijd in het buitenland hebben gewoond en dat deze het risico lopen bedreigd, gefolterd, afgeperst, ontvoerd of vermoord te worden door de taliban, op grond van het vermoeden dat zij westerse waarden hebben geïnternaliseerd of vreemdelingen of spionnen zijn geworden. Daarnaast is er volgens verzoeker ook een reëel risico op onmenselijke en vernederende behandeling, gelet op het talibanregime dat een strikte interpretatie van de *sharia* hanteert. Bij zijn aanvullende nota voegt verzoeker meerdere stukken in verband met zijn ‘verwestering’.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de-factoregering* beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de *sharia* (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de-facto*administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft *de-factoregering* opnieuw het ‘*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het ‘*Taliban General Directorate of Intelligence*’ (GDI) en een aantal *de-factostaatsinstellingen* (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de-factoregering* heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa’s over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijsstelsel onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de-factotalibanregering*, evenals de provinciale *de-factoregeringen*, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de *sharia* in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de-factoregering* verboden, moeten nationale en internationale ngo’s hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten (zo niet kunnen zij hun licentie verliezen), is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons

sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder *hidjab*. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de *sharia* na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 95, geciteerd in de COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de *sharia* volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft ‘*zina*’ – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. ‘*Zina*’ is één van de ‘*hudud*’-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door het MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het ‘*Algemeen Ambtsbericht*’ wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van ‘*zina*’ en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke ‘*hudud*’-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA, “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de-factorechtbank* in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerste zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot ‘*qisas*’-straffen, 37 tot steniging en 103 tot ‘*hudud*’-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130). Een

professor aan de *American University of Afghanistan* wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad-hoc*-beslissingen, bv. door leden van het MPVPV en de *de-factopolitie*, wanneer deze tijdens controles op straat vaststellen dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van het MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de *sharia* en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht*", juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23-24 en EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht*", juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("*Ministry of Communications and Information Technology*") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "*geloofsethiek en denkwijze*" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 december 2021 in EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enz. – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het 'Algemeen Ambtsbericht' is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 53-55; "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", p. 148-149; COI Focus Afghanistan, "*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*", p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan – *taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23 en 38 in EUAA, "*Afghanistan: targeting of individuals*", augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te

krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 44).

Het ‘Noorse Landinfo’ benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de-facto* autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51, EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enz.

Voor personen die worden beticht van ‘*zina*’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “*Country Guidance*” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA, waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79 en EUAA, “*Afghanistan: Country Focus*” van december 2023, p. 96-100).

2.3.4.2. *In casu* blijkt uit de stukken van het dossier dat verzoeker Afghanistan in september 2019 op vijftienjarige leeftijd heeft verlaten, dat hij via Iran en Turkije naar Europa reisde en hij, na heel wat landen te hebben doorkruist, in België aankwam op 27 oktober 2020 (administratief dossier, Verklaring Dienst Vreemdelingenzaken). Hij diende op 3 november 2020 een beschermingsverzoek in als niet-begeleide minderjarige vreemdeling. Verzoeker werd, gelet op zijn minderjarigheid, een voogd toegewezen en dit tot aan zijn meerderjarigheid. Momenteel is verzoeker negentien jaar, is hij bijna vijf jaar afwezig uit Afghanistan en verblijft hij bijna vier jaar in België. Deze gegevens worden door de verwerende partij, die overigens afwezig was ter terechtzitting, niet betwist. Verder wijst de Raad erop dat verzoeker ter terechtzitting aanhaalt dat zijn vader en moeder inmiddels gestorven zijn en hij slechts een beperkt netwerk heeft in Afghanistan.

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud *d.d.* 1 januari 2022 – en dus na de machtsovername door de Taliban in augustus 2021 – blijkt dat de *protection officer* niet gepeild heeft naar de wijze waarop verzoeker invulling geeft aan zijn leven hier en de mogelijke impact van zijn verblijf en activiteiten in België op zijn handelingen, gedragingen en overtuigingen alsook de mate waarin zijn activiteiten in België ertoe zouden kunnen leiden dat hij door de *de-facto*overheid in Afghanistan, dan wel de lokale gemeenschap als verwesterd zal worden beschouwd of als iemand die de sociale, morele of religieuze normen heeft overschreden. Verzoeker daarentegen poogt hier middels zijn verzoekschrift en de bij zijn aanvullende nota gevoegde stukken alsook ter terechtzitting wel een zicht op te geven.

Uit de stukken van het rechtsplegingsdossier en zijn verklaringen ter terechtzitting blijkt onder meer dat verzoeker in België sinds zijn aankomst onderwijs heeft gevolgd, sinds januari 2024 werkt als arbeider in een pluimveebedrijf, een netwerk van (Belgische) vrienden/ondersteuners om zich heeft, een relatie van drie jaar heeft met een Iraans meisje met verblijfsrecht in België, deelneemt aan culturele activiteiten en evenementen en zich in het algemeen openstelt voor de Belgische en westerse cultuur. Er zijn bij de aanvullende nota verschillende steunbrieven met identiteitsbewijzen gevoegd van personen met uiteenlopende profielen die verzoeker doorheen zijn traject in België hebben begeleid (gastgezin, peter, voormalige voogd, vriendin, werkgever). Gelet op het profiel van deze personen en het feit dat deze een zekere tijdsspanne overbruggen en verschillende omstandigheden toelichten, kan aan deze stukken een zekere bewijswaarde worden toegekend. In deze steunbrieven komt onder meer verzoekers doorzettings- en aanpassingsvermogen, respectvolle en sociale ingesteldheid, gedrevenheid, integriteit, hulpvaardigheid en wil en streven naar integratie in de Belgische samenleving naar voren. In het oog springt de getuigenis van verzoekers gastgezin waarmee verzoeker sinds eind 2021 een band heeft ontwikkeld, bij wie hij thuis komt, met de minderjarige kinderen speelt en met wie hij samen activiteiten onderneemt zoals het bezoeken van een kerstmarkt. Verder blijkt uit de getuigenis van de peter van verzoeker, die hij reeds in 2020 heeft kennen in het kader van een project van Fedasil, dat verzoeker inmiddels een goede vriend van de familie is geworden, dat zij samen allerlei activiteiten ondernemen en dat er al kennismaking is geweest met verzoekers vriendin. Uit het schrijven van verzoekers voormalige voogd komt dan weer onder meer naar voren dat verzoeker actief deelneemt aan diverse lokale initiatieven en projecten. Ter terechtzitting verklaart verzoeker op doorleefde en spontane wijze dat hij zich al geïntegreerd heeft en waarden en normen heeft overgenomen, voornamelijk wat betreft vrijheid, waardoor hij zich moeilijk zal kunnen aanpassen bij terugkeer.

Uit het geheel van de bijgebrachte stukken en de verklaringen ter terechtzitting blijkt dat verzoeker sinds zijn verblijf in België een enorme evolutie heeft getoond en hier geïntegreerd is. Uit het geheel van de voorliggende elementen blijkt dat hij in contact komt met verschillende mensen met verschillende achtergronden, wat zijn integratie in België verder heeft bevorderd. De bijgebrachte documenten tonen aan dat verzoeker sinds zijn aankomst is ondergedompeld in de Belgische samenleving en dat hij hierbij gesteund werd en wordt door onder meer zijn voogd, gastgezin en peter. De documenten geven ook blijk van verzoekers wil om zich verder onder te dompelen in de waarden en normen die de Belgische cultuur kenmerken. Zo hieruit niet noodzakelijkerwijze blijkt dat verzoeker daadwerkelijk verwesterd is, dient wel te worden vastgesteld dat hij tijdens zijn maatschappelijke participatie onmiskenbaar werd en wordt geconfronteerd met een westerse manier van leven en westerse opvattingen, waaronder principes van (religieuze) verdraagzaamheid en gelijkheid tussen mannen en vrouwen, en dit tijdens een cruciale fase in zijn ontwikkeling als tiener en adolescent. Verzoeker heeft slechts een deel van zijn vormende jaren in Afghanistan doorgemaakt en was op vijftienjarige leeftijd nog jong op het moment dat hij zijn herkomstland verliet. Er kan niet aan worden voorbijgegaan dat hij een fundamenteel en zeer belangrijk deel van zijn vormende jaren ook in België heeft doorgebracht en dat deze periode in zijn ontwikkeling, waarin jongeren vatbaar zijn voor externe invloeden, essentieel is in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen. Hierdoor is het niet onwaarschijnlijk dat verzoeker grote moeilijkheden zal ondervinden om zich te conformeren aan de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de Taliban na hun machtsovername in augustus 2021, te meer deze niet meer volledig de Afghaanse gebruiken, waarden en normen weerspiegelen waarin hij is opgegroeid, doch aanzienlijk werden verstrengd door de Taliban, de huidige *de-facto*overheid, over het ganse Afghaanse grondgebied. De Raad acht het niet onaannemelijk dat verzoeker, door zijn ervaringen alhier, al dan niet onbewust, een zekere vorm van opstandigheid of weerspannigheid kan tentoonstellen wanneer hij wordt verwacht zich te conformeren aan de heersende (sociale) normen van de Afghaanse samenleving.

Er kan redelijkerwijze vanuit gegaan worden dat verzoeker, gelet op zijn traject in België tot nu toe en de blootstelling aan de Belgische samenleving via onder meer zijn scholing, aanhoudende contacten met zijn Belgisch netwerk en zijn verblijf, (onbewust) 'westerse' gedragingen en kenmerken eigen heeft gemaakt. Er kan verder worden aangenomen dat verzoeker, die wegens zijn minderjarige leeftijd bij vertrek uit Afghanistan erg beïnvloedbaar was en ondertussen meer dan vierenhalf jaar afwezig is uit Afghanistan, deze niet steeds zal kunnen verbergen of zich zelfs niet bewust zal zijn dat hij deze moet verbergen wanneer hij bij terugkeer naar zijn regio van herkomst in Afghanistan opnieuw plaatselijke gebruiken en normen in acht moet nemen die inmiddels onder het taliban-regime aanzienlijk werden verstrengd. Dit is des te meer het geval gezien verzoeker, gelet op zijn leeftijd, met westerse normen en waarden in contact is gekomen tijdens een cruciale fase in zijn ontwikkeling als jongere. Dit brengt het risico met zich mee dat hij onder de aandacht van de taliban kan komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap.

Er moet bovendien rekening worden gehouden met de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban-autoriteiten heden zijn uitgevaardigd, zoals blijkt uit de zeer uitgebreide, gedetailleerde en gedocumenteerde beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier. Bij de beoordeling van de vrees van verzoeker moet rekening worden gehouden met de huidige context van de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban zijn uitgevaardigd, alsook de informatie dat personen die worden beschouwd als 'verwesterd' het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging waarbij de perceptie leeft dat Afghaanse terugkeerders waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met westerse landen, zoals blijkt uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier. Het is niet mogelijk om met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het concrete lot te voorspellen van een persoon met het profiel van verzoeker die onder de aandacht van de taliban komt omwille van een toegedichte verwestering. Echter, de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie wijst op "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling en afranseling van personen die ervan worden beticht zich niet te hebben gehouden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen.

2.3.4.3. Gelet op het geheel dat voorafgaat, met name verzoekers profiel, zijn jonge leeftijd (ten tijde van zijn vertrek uit Afghanistan, bij aankomst in België en op heden), de bijgebrachte stukken, de verklaringen ter terechtzitting en zijn individuele omstandigheden, cumulatief beoordeeld, zijn specifieke persoonlijke situatie gekoppeld aan de huidige Afghaanse context onder het taliban-regime en met inachtneming van de onduidelijkheid wat betreft de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten, is de Raad van oordeel dat in hoofde van verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen waarbij in zijn geval een verband kan worden gelegd tussen de gevreesde vervolging en een (toegeschreven) politieke of godsdienstige overtuiging.

Na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier wordt de conclusie in de EUAA *Country Guidance* januari 2023 (p. 147) bijgetreden dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgen ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming. Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat zijn om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden.

Gezien de taliban geen actor van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op. De EUAA *Country Guidance* januari 2023 concludeert bovendien terecht dat momenteel een intern vestigingsalternatief in geen enkel deel van Afghanistan aan de orde is (p. 149).

2.3.4.4. In acht genomen wat voorafgaat, wordt verzoeker erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde grieven en stukken, alsook de argumentatie van de commissaris-generaal, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juni tweeduizend vierentwintig door:

V. SERBRUYNS,

K. VERKIMPEN,

De griffier,

K. VERKIMPEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

V. SERBRUYNS